

ΒΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΣΤ' ΤΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ 1965

50

$\frac{7.2}{09}$

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΕΝ ΔΟΥΒΛΙΝΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

40125

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1965

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἣτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδασκτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῖου σφύζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασσάνδρα* ἢ *Ἀλεξάνδρα*. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπουν πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἤδον

οι ποιμένες και κατά τους παλαιότερους χρόνους και εις άλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος και ιδίως εις τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητῆς Στράβωνος (640 - 555 π.Χ.) ἔμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὄραϊον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν και προσωπικὴν ἢ βουκολικὴν ποιήσιν ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν τῆς. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέγχις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις τῆς καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενωχῶρον τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια και ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχεν κουράσει και ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων και τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ και ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποιήσιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσας περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν και τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας και τῆς Κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας και τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆς *Νομέων* και τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII και IX). Ἐταξίδευσεν και εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας και διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ και ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλαφαντοστοῦ ἡλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνάδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν και ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητῆς ἐλεγείων και ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν και τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, και συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας¹.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἰέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσει, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτηε τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἢ λέξεις εἰ δ ὄ λ λ ι ο ν εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἰ δ ο ς, ἀλλὰ ἢ ἀκριβῆς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαινε ἢ μ ι κ ρ ὸ ν εἰ δ ο ς, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μ ι κ ρ ὸ ν ᾤ σ μ α κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἰ δ η τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του — διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν — εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἦτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δραμάτια, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. Ἀλλ' ἢ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται².

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακοῦσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἢ Πραξινοῦ καὶ ἡ Γοργῶ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουσιν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνιδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐορτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἢ πρώτη ἦτο ἡμέρα χάρᾶς· ἐορτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνιδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμα του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρῆνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἢ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματικῷ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελισσεται εἰς τρεῖς σκηνάς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῦς (στ. 1 - 43), β') καθ' ὅδον (44 - 77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78 - 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολισταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἢ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκός τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεοκρίτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεὺς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως με στοιχεῖά τινα ὀμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ περιλαμβανομένην Ἡλακίτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον· ἐν τῇ Ἡλακίτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγιγνώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: ἀ, ἀδίστα, σκαυᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναίρεσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἄττ. ου): ἐμεῦ, μερίζευ, βιάξευ, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἢ κατάληξις -ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῷ πολλῷ ὄχλω, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων: μόσχως, χρησμῶς, Γολγῶς, τῶς λύκος.

ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκείνων γενόμενα· εἰς τὴν διήγησίν του ἀνῆκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 - 27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1 - 6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 - 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν **-μες** (εἰμές = ἐσμέν, ᾧμες = ᾧμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατινικὴ **-mus** (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν **-ντι** (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατινικὴ **-nt** (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἥς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ *Ἡλακᾶτι*, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόπου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ἑποῖα ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικὰ του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οισα** (ἀπτ. **-ουσα**): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ **ζ**): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ν Ο Μ Ε Ι Σ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἰ βόες ; ἦ ῥα Φιλώνδα ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτάς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾤχετο χώραν ;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας ; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἑρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κᾔχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

15 Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστία. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὀκὰ μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον.

ΒΑΤΤΟΣ

20 Λεπτὸς μὲν ἤν ταῦρος ὁ πυρρήχος. εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
25 αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἄϊδαν, ὄκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσαο νίκας,
γὰρ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἔτε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάζας
τᾶς ὀπλᾶς κῆδων' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

᾿Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις ;
ἦξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ' ἦς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταζα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
ἀρμοῖ μ' ᾧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσι νῆξω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

᾿Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκα' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινόα ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἤγηθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβλαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

5 ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὴ δ' ἐκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

10 Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, πὸτ ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν — λέγομες δὲ πρόαν θην 15
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν —
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχς.

ΓΟΡΓΩ

Χῶμὸς ταυτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κινάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἔων ἴδες, ὦν εἴπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῶ μῆ ἰδόντι. 25
Ἔρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲς πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἀ δὲ σμαῖμα φέρει. δὸς ὅμως. μῆ δηράδ', ἀπληστε. 30
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεισ ;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἀ κλᾶξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος ; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

35 Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

40 τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
ᾧ θεοί, ὅσσοι ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρῆ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ᾧ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ᾧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὕπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν 60

εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἅ πρεσβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῦ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτα, μὴ τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχει, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη
ἔσχισται, Γοργοῦ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλος ἄθρως.

ὠθεῖνθ' ὡσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

75 Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἅμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἅμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «'Ἐνδοι πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

80 Πότνι' Ἀθναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζωγράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν ;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

90 Μᾶ, πόθεν ὦνθρωπος ; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές ;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπίτάσσεις ;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτου· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστί λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 95 πλάν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδειν

ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολὺδρις αἰοιδός,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγξέϊται τι, σάφ' οἶδα, καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιον', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας,
 αἰπεινὸν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον ὜ραι.
 βάρδισται μακάρων ὜ραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 100
 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἃ Βερενικεΐα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν. 110
 115

Πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῶ πετεηνά καὶ ἔρπετά τῆδε πάρεστι. 115

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται περυγῶν πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες, 120

- 125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.
 ἃ Μιλατῆς ἔρεῖ χῶ τὰν Σχιμίαν κάτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδῶνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἦ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.

- Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἄῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἄθροαι ἕξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

- Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωε,
 οὐθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανεθνῶν,
 οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεῖς.

ΓΟΡΓΩ

- 145 Πραξινοά, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἃ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαιρόντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἄθανάας
γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη, πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
ἔππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ.
5
τυῖδε γάρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πάρ Δίος,
ἔππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἕρον φύτον,
καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημέναν
δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
10
σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
πόλλα δ' οἷα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκῃ.
δῖς γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
πέζαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες.
15
οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν
ἔπασσάι σε δόμοις, ἄμμετέρας ἔσσαν ἀπὺ χθόνος.
καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἂν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάῃ σόφα
20
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγρις ἀπαλάλκιμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
ὥς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλῃ,
καὶ οἱ μνᾷστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένῳ.
κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
25
δώρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ πάρ φίλων».

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἤστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
5 πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων ».
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
« Ποιμὴν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
10 οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων ».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μάν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῶ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἀειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δ' ὦν ἀεῖδε λαχῶν ἱυκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγχεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἐνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μῆδὲν ἔλασσον ἔχοι.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

61 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
 τὰν πυμάταν δ' ὄδ᾽ ἀν οὕτως ἐξ᾽ ἄρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φείδευ τᾶν στερίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
 μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

65 ὦ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ ;
 οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.

Ταὶ δ' ὅιες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 ποίας· οὔτι καμειῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

70 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι
 ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
 τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

75 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.

Ἄδει' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
 [ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρούεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,]
 ἀδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ βέον αἰθριοκοιτεῖν.

80 Τᾶ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
 τᾶ βοῖ δ' ἄ μόσχος, τῶ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·
 «Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἴγα,
 ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ».

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὥς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὄτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 κῆκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναῖδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζω, Δάφνι· τὸ δ' ὦδ᾽ ἄρχω προῖτος,
ὦδ᾽ ἄρχω προῖτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχος βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στεῖραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκειντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
5 μηδὲν ἀτιμαγευῖντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζω
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδῦ μὲν ἄ μόσχος γαρεύεται, ἀδῦ δὲ χά βῶσ,
ἀδῦ δὲ χά σῦριξ ἡ βουκόλος, ἀδῦ δὲ κήγῶν.
ἔστι δὲ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νέασται
10 λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν κολὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τραγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧ μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κείται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνων χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσπον ὦραν 20
 χείματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρός ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνδ' ἐστρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰκκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὄλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ὦδά.
 τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσπον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὄρευντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκια.

Α Λ Ι Ε Ι Σ

(XXI)

5 Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

10 Ἴχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ πὰρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
15 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλγητα,
ὄρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
οὔτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὔτος ὁ πλοῦτος.
15 οὐ κλεῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κῦνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοισ'· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

20 Κοῦπῳ τὸν μέσατον δρόμον ἄνουεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἔσειδον ὄνειράτα, κοῦδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλίων, παρέβη τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἄ φροντὶς κόπτουσα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνούπνια ; χρηστά γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· « Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς ».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι — τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν βράμῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνουσι
— οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, 40
εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κηγῶν. 45
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ βέεν αἶμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλόμενος εὔρον ἀγῶνα·

- πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαυροτέρουσι σιδάροις ;
 50 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔπεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 55 μῆτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθῦς ;
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρω ἀπέλυσα,
 μῆ ποτε τῷ στόματος τῷγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με κάξ' ἡγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπῶμοσα, τῶ βῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

- Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἴδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεις ὄψις.
 65 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ καπὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις.

Λ Η Ν Α Ι Ἡ Β Α Κ Χ Α Ι

(XXVI)

Ἴνῳ καὺτονόα χὰ μαλοπάραυος ἸΑγαύα
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάκυν δυσκαίδεα βωμῶς, 5
 τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τᾶ Διονύσῳ·
 ἱερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἄλιβάτω πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῆνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἰ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστῆρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες ;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάττηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον
 λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόας ρυθμὸς αὐτός·

αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομένοντο γυναῖκες.
 25 ἔς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι,
 ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μῆδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσω
 φροντίζοι, μῆδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἑνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόνετι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημένοι ἡρωῖναι,
 αἱ τὸδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Χ Α Ρ Ι Τ Ε Σ Ἡ Ι Ε Ρ Ω Ν

(XVI)

(Ἀπόσπασμα : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίας ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος ; οὐχ ἄδε πλοῦτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι αἰοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια βέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὥσει τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχλὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῦα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλανόμενοι ποτὶ σακούς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ' πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάσχον
ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν· 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,

εἰ μὴ δεινὸς αἰοῖδός ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων
 45 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆγκ' ὀνομαστούς
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροίης Κύκνον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοῖδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοῖο Κύκλωπος,
 55 δηναῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβός
 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοῖδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσο' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαίρετω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 65 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἡμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμῆν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣΣΕ)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσιοι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἱέρων (ἀπόσπ. « Πλούτος καὶ Μοῦσαι »), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἢ Βάκχαι, 28 = Ἡλακάτη.

ἄ, ἄττ.* ἤ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο Ζεὺς ἀγάγεθ' *"Hρα* 15, 64 ἐνν. σύζυγον.
Βλ. *"Hρα*.

Ἀγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτῆρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγο. ἀλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἀδύς, ἄττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνις.

ἀδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, ἴδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὤφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιεῖ τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἄττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. *ἀεί*.

ἀείδεν, ἄττ. *ἄδειν*.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. *ἀεζομένων* (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ. : *πειρώμενοι* ἀεξ. *περεύγων*.

ἀεργός ἄεργος, ἀργός· *ἀεργοῖς αἰὲν ἔορτὰ* 15, 26 ὁ νοῦς : οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἔορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. **ἀηδονιδῆς**, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

Ἄθανάα, **Ἄθαναία**, ἢ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἐργάνη*.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. *ἀθρόος*.

αἰ, ἄττ. εἰ· *αἴπερ*, ἄττ. *εἵπερ*.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστί 15, 48 : οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 27 βλ. *νήμα*.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· αἰόλα φωνέω ἄδω τεχνηέντως, συνθέτω ὠραῖα ποιήματα· πρβλ. *αἰολόφωνος ἀηδών*.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἶγας μου.

Αἷσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἷσιν αἰολ., ἄττ. *αἷς*.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.

Αἶτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἡφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκιος ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἶτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, ὁμηρ. *ἡών*, ἄττ. *ἡών*, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πτύουσι*, δηλ. ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀνάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ *ἄχομαι*, *ἄχνυμαι*, λυποῦμαι, θλίβομαι στενοχωροῦμαι· *ἀνάχοιτό* κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

- ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος - ἀκίρα - ἄκιρον** αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος** (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον** μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα**, ἄττ. ἤλακάτη, βόκα.
- ἀλάομαι** περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω** φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος**, ἄττ. ἤλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τᾶς ἀλεμάτω
φυγᾶς 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἀλεμάτως** ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλευας** Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ
τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος**, ἄττ. ἤλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημος.
- ἄλλαι** αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα** ἄλλοτε.
- Ἄλφρος**, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ
μετάσχουν τῶν ἀγώνων.
- ἄμ** 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
- ἄμᾶ** ἡμετέρα.
- ἄμᾶ** ὁμοῦ.
- ἄμαλδύνω** ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς** ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω** δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων**, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε** αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος** λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ. : ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν),
εἰ μὴ θῆκε...
- ἄμοιβαῖος** : ἀμοιβαία αἰοῖδά, ἀμοιβαία φῶδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
πων ἐναλλάξ ἄδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεὺς** (ἀμέλγω) καρδάρα.
- ἀμπέχονον** λεπτὸν ἐπαναφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) *θερί-
στριον*.
- ἄμυλος**, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
σημεῖνει χυλός, κουρκούτι.
- ἀμφίθεσ** 15, 40 ἐνν. τὸ *ἀμπέχονον* (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὄμοιας πτυχᾶς).

Ἐμφιρίτα θαλασσία θεά.

ἀν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὔπω ἐφηβος, 12 - 15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀόρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάλυτος, ἀττ. ἀνήλυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβῶν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (ἀνὰ αὖω) ἀόρ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἄντιοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητῆς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἐκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῳ, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἀόρ. β' (ὡς ἐνεστώως ἐχρησίμεισε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἐσβησες» ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθιμένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀόρ. τοῦ ἀπεχθάρομαι).

ἀπόκλαξον κλειῶσε· προστακτ. ἀόρ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστώτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή): ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοϊνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεάν (ἐνν. χοϊνικά) ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω ; »): πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μᾶδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπᾶς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοι ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νά, τώρα».

ἄρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλιῶν ἀλιεύς τις.

ἀσφόμελος 26, 4 : ἀσφόμελος ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφόμελος λειμών.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταῦρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν «σταυραγαθί».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὐτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84, ἐνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. αὔσω, ἀόρ. αὔσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφραυρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφρίκει 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς : καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὖρῃς χαίροντας.

Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶι πρῶι.

ἄως, ὁμηρ. ἠώς, ἀττ. ἔως, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω : βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνεῖ αἰόλα ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα μὲ συνοδεῖαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήνιος καὶ βαρύμηνης, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄργην) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θά « διαβοῦν », θά χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαφέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζον· ἐν 15, 76 σπρῶχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη : βίην καὶ κάτος (ὁμηρικὸν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ρώμην.

βλάπτω : βεβλαμμένος φιλοκερδείη μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

- βουκολέω**· βόσκα βοῦς, εἶμαι βουκόλος.
- βουκολιάζομαι** ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἢ ὧδῃ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).
- βουκολιαστὰς** τραγουδιστὴς βουκολικῶν ᾠμάτων.
- βουκόλιον** ἀγέλη βοῶν.
- βράκος** ἔνδυμα πολυτελέε.
- βρίθω** βαρύνω, εἶμαι βαρῦς, ἄφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἀνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιάδας, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.
- βρύον** εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.
- βῶς** βοῦς.

- γαθέω**, ἀττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.
- γαλέαι** γαλαῖ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. *νῆμα*.
- γαῖμεν**, ἀττ. ἔγημεν.
- γαρύομαι**, ἀττ. γηρύομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.
- γεραίτατος** πρεσβύτατος.
- γέρων** ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.
- Γλαύκα**, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.
- γλαύκας** αἰολ., ἀττ. γλανκῆς, γλαυκώπιδος.
- γνώμα**, ἀττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 28 ὅπως τὸ ἤθελες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ· τοῦτ' οὐκ εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον ἐρεῖδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρεῖδω.
- Γολγοῖ** πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ. *Γολγώς*.
- Γοργοῖ** κλητ. τοῦ *Γοργώ*.
- γράμματα** 15, 81, στολίδια (πλουμιὰ) ἐνουφασμένα.
- γράφω**, 15, 81 σχεδιάζω.
- δαιμόνιος** ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.
- δαλέομαι**, ἀττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.
- δαμάλα**, ἀττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. δαμαλῶν.
- Δᾶν** αἰτιατ. τοῦ Ζεὺς· οὐ Δᾶν ὄχι μὰ τὸν Δία.
- δεδαημένος** δαήμεν, μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, άττ. δέδμηνται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, άττ. δέδοικα.

δειλός έν 16, 43 δυστυχής, έλσεινός.

δέλητα, άττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα· κατά τόν ποιητήν Ὀππιανόν (Ἰλιευτ. III 414 κ.έ.) διά τήν άλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπά φύκη, τά ὁποῖα οἱ ίχθύες οὔτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ άπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔγινε κατά τήν έλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναῖος μακροχρόνιος.

δηράς, ή, άττ. δειράς, ράχισ σειρᾶς ὁρέων. μη δηράδ', άπληστε 15, 30 μη μοῦ δίδης «ένα βουνό» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνη), άχόρταγη (σπατάλη).

διαειδής διαφανής, διαυγής: ἔδατι διαειδέει νίζειν θολεράν πλίνθον 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ άδύνατα (βλ. καὶ ἤών)· πρβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν άράπη κι άν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνη χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν, ἔνα άρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με, 8, 24 ένν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἰλιέων.

Διωναία εἶναι ή Ἄφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· έν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεύω τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισι εν Ἰγκαρίαισι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ άκίρας καὶ άέργω.

Δράκανον ὄνομα άκρωτηρίων έν Κῶ καὶ Ἰκαρία· άγνωστον ποῖον έννοεῖ ὁ ποιητής (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἔμφανισθῆ εἰς αὐτήν έν ὅλῳ του τῷ θείῳ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπτῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς τοῦ κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός τοῦ καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερον εἰς φῶς (κάτθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ (ἐπιγονίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὑπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωσρίσδεν, ἀττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἀττ. ἔβησαν· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἀττ. ἐβουλόμην (καὶ ἦβ.).

ἐγεῖρω, διεγεῖρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἔγκαναχάομαι ποιῶ καναχήν, θόρυβον· ἐγκ. κόχλω ἡχώ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἀττ. ἐδωδή· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἀορ. τοῦ εἰκάξω.

εἵκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. εἰσμέν· ἐν καλῶ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἶμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινούς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμᾶν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς : ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου τοῦ· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 53 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πῖδ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεῦντι ἅπαντα 15, 87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 9, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4,7 ἔνοσέ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλή εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπὶς: ἐλπὶς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκειν θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινεῖμαι· βλ. ἔνυμος.

ἐνδοὶ ἔνδον· ἐνδοὶ πᾶσαι 15, 77 βλ. νός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9,34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιοῖσα 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων· νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκεύασας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στα δέκα »· ὁ νοῦς: ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια ἔέζω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματὸς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρηκτικὸς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὀπισθεν.
ἐράννα αἰολ., ἀττ. ἐρανή (ἀρσ. ἐρανή), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.
ἐργατίνας, ἀττ. -ῆς, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἐργον: ἐργον ἐπ' ἐργῶ, 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ νὰ πλύνῃ καὶ ξάνῃ τὸ μαλλί, τὸ ὅποῖον εἶναι ἅπαν ὄψος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐδάν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἀττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὅποιαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἐριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).
ἐρινὸς ἀγριόσκον, «ὄρνις» πάντες ἐρινοὶ (μεταφορ.) 15, 20 ὄλοι ἐλεεινοί, καθάρματα.

ἐριφος, ἡ, αἶξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἐρπετὰ 15, 118 ζῆα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπτάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρρα· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρείους πέπλοις 28, 10 ἔρρα θὰ ἐργασθῆς («θὰ γέσης») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

Ἔρυξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἔς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἔσθλός: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκанти (ἀττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ'

- ἐνδινεῦντι (ἀττ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποῦ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.
- εὐαγέω** εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἄγνος, καθάρος· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).
- εὐαλάκατος** 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὠραίαν ἡλακάτην τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).
- εὐδαίμων**: εἶ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλὸ ».
- εὐθυμεύσαις**, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναικας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἀφιξίς (ἀνάστασις) του προυξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.
- Εὐμαιος** ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς συβώτης.
- εὐμαρῆς** εὐκόλος.
- Εὐνόα** ὑπέρτερια τῆς Πραξιόνης.
- εὐρώς**, ὁ, μοῦχλα.
- Εὐτυχίς** ὑπέρτερια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὰ Ἄδωνια.
- εὐφάμως**, ἀττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.
- ἐφήμημι** ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που: ἐν 9,3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στεῖρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).
- ἐφίμερος** ποθητός, θελκτικός.
- Ἐφύρα** ἡ Κόρινθος, ἥς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.
- ἔχεν** 21, 58 ἀπρμφ.
- ἔχοισ(α)** αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).
- Ζάκυνθος** 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσο ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.
- ζέω** βράζω.
- Ζωπυρίων** ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξιόνης.
- ἦ** μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικάι: ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἦ μὰν 4, 14 πράγματι· ἦ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἦ ὅα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή: ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἢ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἦμεν, ἄττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδού.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.), ἄττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἄττ. ἦξω.

ἡπειρώτας (= στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἥρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἥραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφήν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἥρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἥρα ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφήν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἡράσσαι ἄορ. τοῦ ἔραμαι (= ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' πρόσ. δυϊκ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ ἐπ' ἦόνι κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἄττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἄττ. θανούσης.

θάρσει(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θάσαι, ἄττ. θέσαι· θασόμεναι ἄττ. θασόμεναι.

θερίστριον λεπτὸν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21 καὶ 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θῆλεια κλπ. 15, 145 : αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» ἢ (αἰοιδός) εἶναι ἓνα πλάσμα (χοῆμά τι) πολὺ ἱκανόν.

θὴν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ'(α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κειμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικός καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἀττ. θύωσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον ἀρίστευσε*, 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς *ιαλέμου*.

Ἰάων, ἀττ. *Ἰων*. *Ἰάων ἀνήρ* 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ αἰοδαὶ αὐτοῦ *ἴωνα*
σαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κλπ.

ιγνύα, ἡ, τὸ ὅπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσῆκω-
σαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ιγνύας καὶ ἐσηματίσαν οὕτως
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκεί-
νου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἶδες 15, 25, ἀττ. *εἶδες*, βλ. *ἴν*...

ἱερός αἰολ., ἀττ. *ιερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο *ιερόν φυτὸν τῶν Χαρίτων*
ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμένης.

ἱλεός, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἴουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· *καταβάλλω*
πρῶτον ἴ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεα.

ἴρηξ ὄμηρ., ἀττ. *ἰέραξ*.

ἴρον αἰολ., ἱερὸν, ναός· 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο
χλωρόν ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρα-
σίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἀττ. *ἴσασι*.

ἴσατι, ἀττ. *οἶδε* 15, 146 : ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα
πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος : *ἴσα δ' ἦν ψεύδουσιν ὄφρις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰστῶ*; 15, 35 πόσον σου ἐστοί-
χισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν ;

ἰυκτὰ (ὀνομαστ.) λιγύφθογγος.

- κα** (καὶ ἐκθλ. κ'), ὁμηρ. κε(ν), ἄττ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.
- καθαρός** (λειμῶν) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.
- καθίζευ**, ἄττ. καθίζου.
- κακός**: κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κακὸν τέλος, νὰ σὲ σκοτώσω.
- κακοχράσμων** δύστροπος, κακορίζικος.
- κάλαμος** ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.
- καλλίστα** ἐν 15, 62 θυϊκός. Ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινοήν.
- καλός**: ἐν καλῶ εἰμές (ἄττ. ἐσμέν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.
- κάμνω** κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὐτι καμείσθε 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον· κάμνω βωμὸν 26, 5 ἰδρῶν βωμῶν.
- κάποι** ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλλικαλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρεῖσι) κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.
- καταδαίνυμαι** κατατρῶγω.
- καταπτυχῆς** ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».
- κατασμύχω** κατακαίω, μαραίνω.
- κῆγών** καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνης ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει· οἱ βουκόλοι (χῶ βουκόλος), ᾤδει καλῶς.
- Κήιος** (= Κεῖος, ἐκ Κέω) ἄοιδός ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556-468 π.Χ.).
- κῆκ** καὶ ἐκ· κῆκ τούτω 8, 92 καὶ ἔκτοτε.
- κῆμ'** (κρᾶσις καὶ ἐκθλ.) = κῆμέ, ἄττ. κάμέ.
- κῆν** καὶ ἐν.
- κῆνος**, δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.
- κῆς** καὶ ἐς· κῆς ὥρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· πρβλ. τὸ ἡμέτερον « καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα ».
- κινεῦ**, ἄττ. κινεῦ.
- Κίρκα**, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36· τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὅποια ἀποκτηνῶνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἄττ. κίστη, κιβώτιον πλεκτόν.

κλῆξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιντρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ κόνυζα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· μὴ κνώσσων 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιᾶσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαρία.

κομάω (κομῶντι, ἄττ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτουσα αἰολ., ἄττ. κόπτουσα..

Κορίνθιοι 15, 91 ; τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἄρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοῦς προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ λαγωβόλον.

κοσμῶ : κοσμεῖν καλόν τι χοῖμα 15, 24 ὀργανώνει κάτι ὥραϊον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος, τῆς ἐν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννῶνος.

κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· παντᾶ κρηπίδες 15, 6 παντοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : κρίνω ἐνύπνια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. ὄνειροκορῆτης.

κροτῶ : ἐξ ἀπάτας κροσσημένοι 15, 59 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ χροῖης, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, - ἄδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύναν· κυνάδες (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσής θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιουῖρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. κῶεα, δέρμα προβάτου.

κώμυς, - υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιά») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 120 οἱ Ἑρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφῇν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον βράβδος ποιμενική, «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ κορόνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάζομαι*, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : *μὴ λαθόμαν* ; «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ;»

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἀττ. *λαλοῦμεν*.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἦρωας δήμου· τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὶ τῷ *Λαμπριάδα* εἶθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχυρὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασέλλα».

λάσδεο προστακτ. τοῦ *λάσδομαι* (καὶ *λάζομαι*) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὁποῖαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκᾳ.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ *λάθομαι* (*λήθομαι*, *λανθάνομαι*) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῷ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ *λαγγάνω*.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, «Τρυγόνης».

Λῆναι = Βάκχαι (δὲ ἰδέ).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, ὁ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μετὴν σημερινῆν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγράς, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστήης 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ *μάτηρ*, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. *μακέλη*, «τσάπα»· καὶ τύπος *μάκελλα*· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν *δίκελλαν* (δις καὶ *κέλλω* = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἡ *μάκελλα* εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, α' ὄμηρ. *μῆλον* πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) *μῆλον* (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (*μαλὸς* = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. *μήν* καὶ *μάν* 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν *μανίαν*, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι»· ὁ νοῦς· ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμάμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεύς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὅποιος «εἰσμίπησε», εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω ἄττ. *μηνύω*, φανερώω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ *χωρία ταῦτα ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὅποια εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἡ Ἀγαθή.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουσαν *μελίτεια*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινόη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μὴ φύῃ εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὅποῖος νὰ γίνῃ κύριός τῶν πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλῆς.

μερίζου, ἀττ. *μερίζου*· ἐν 21, 31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὀνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλαιτὶς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου τῶν (κλίνα ἀμὰ = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἄκρωρ, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ· 15, 36 σύντ: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου*.

μνάσης, ἀττ. *μνήσης* (τοῦ *μιμνήσκω*).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμῶ, ἡ, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιὰ, «μπαμπούλας». *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίου, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν* μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέμφομαι, κατηγορώ.

Ναίς, άττ. *Νηίς*, νύμφη συζευθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, άττ. *νήσου*.

Νείλες αἰολ., Νηλεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ *νάσσω* συσσωρεύω.

νένιμμαι : 15, 32 βλ. *όκοῖος*.

νεόδρεπτος : ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, βυάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποῖει ἡ Πραξινοῆ διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινοῆ δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐνόην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῆ ἑπάνω του ἡ γαλῆ, ὅπως ἔγινεν ἄλλην φορὰν.

νικασεῖν, άττ. *νικήσειν* ἐν 8, 7, ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (τν = σε, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῆ ἐλευθερὸς νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἰατρὸς καὶ ποιητῆς, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμειεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος 15, 77 : κατὰ τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσελθοῦν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλάξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτάς χαριτολογῶν «ἐνδοὶ πᾶσαι» μέσα εἶναι ὅλοι (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἡ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. *ὕπομιμνάσκω*.

νωδός ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. *ῶρα*.

Ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ῶ, άττ. *ὄς* (15, 86).

ῶζος, ὁ κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., άττ. *οἶ* (προσωπ. ἀντων.).

οίκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124, τὸν Γανυμήδην.

οἷς, ἄττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἄττ. οἷσομεν.

ὄκα, ἄττ. ὄτε.

ὄκά, ἄττ. ὄτέ.

ὄκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὄκα + κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὄτε + ἄν).

ὄκοιός, ἄττ. ὄποϊός· ὄκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμμαι 15, 32· ὁ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἤθελα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν ὄλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἡ, φλυκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινὰ λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλώσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποϊον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὄλοφυγγόνα).

ὄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

ὄμαλός : ὄμαλοὶ ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἕνα κόψιμο».

ὄμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὄμαρτέω 8,64 πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125 : ποίμναις συνειπόμην.

ὄμῶς ὁμοῦ.

ὄνασις, ἄττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄνασις ἢ γεν. πλούτου καὶ ἢ δοτ. φρονέουσιν.

ὄνειρον 9, 16 : ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὄνιάμαι ὠφελοῦμαι· ὠνάθην 15, 55, ἄττ. ὠνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὄπάζω δίδω, προσφέρω· ὄπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀορίστου· ὄπασσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀόρ.

ὄπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὄπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου..

ὄππως αἰολ., ὄπως.

ὄπώπει δωρ. πρkm. τοῦ ὄρω.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερὰ σκευή) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὀρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὀρεῦντι**, ἀττ. ὄρωσι.

ὄρη, ἀττ. ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτῆ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἓνα κάθισμα δι' αὐτήν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὀρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὀρμιὰ ἄρμιδι, πετονιά.

ὀρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. ὄς.

ὄσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλήθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν ψεύδειν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσο μὲ τὰ ψεύδη, ὅπως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κατὰ παίγνια «κατεργάρηδες».

παλύνω πασπαλίζω, φαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

πάρ παρά (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινοή ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἀττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α 132)· παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

- πεδὰ** αἰολ., μετά· πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.
- πέιθω**: πείσαι καὶ καὶ τὼς λόκος αὐτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λόκους αὐτίκα λυσσᾶν, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγῶνος. (Σαρκασμός).
- πεινᾶντι**, ἀττ. πεινῶντι ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῶ (τῶ ἀνδρῷ).
- πεῖρα** 15, 62 προσπάθεια.
- πέκω** ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις μάτερες ἄρον μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) πέξαιντ' αὐτοῖνε 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καρροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὖρη ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖον μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).
- Πελασγοὶ** 15, 142, οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.
- Πελοπηάδαι** Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
- πέλω** εἶμαι, εὐρίσκομαι.
- πενέστης** ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.
- Πενθεὺς** ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν Βακχῶν του ὁ Εὐριπίδης.
- πένθημα** πένθος, ἀντικείμενον πένθους.
- περικλῶμαι** 21, 48 κύπτω.
- περίσπλαγχνος** μεγάλθυμος.
- περιστέλλω** φροντίζω, περιποιῶμαι.
- περονατρίς** γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) ἐμπερόναμα.
- πετεηνός** πτερωτός· πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ 15, 118: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.
- πῆ** ποῦ.
- πηός** συγγενής.
- πήποκα** (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας πῆποχ'), ἀττ. πώποτε.
- πιάξας**, ἀττ. πιέσας, συλλαβών.

Πίσσα πηγή ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθانون πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος : πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, **πλατειάζω**, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ $\bar{\alpha}$).

πλεῖος, ἄττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τὰς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμουνισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρπω, ἄττ. προσέρπω.

ποθέστερος, ἄττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς, ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. ποθοῦσι..

ποθορῆ, ἄττ. προσορᾶ· ποθορῆ τυ 15, 12 προσορᾶ σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου « ποκάρι », « τουλούπα » 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει κυνάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν πηρᾶν (ξέφτια, ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια)· **μαλάκοις πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ πέξαινω (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

πότ βλ. *ποτί*.

ποτάγω, άττ. προσάγω. πλησιάζω.

ποταῶς, άτι. προσηῶς, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, άττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένης, άττ. προσέλθης, πλησιάσης.

ποτεφύετο, άττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω, προσέχω.

ποτί (καὶ κατὰ ἀποκοπὴν *πότ*), άττ. πρὸς· *πότ* ἔριν 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «για γκρίνια»· *ποτί τὸν λόφον* 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα»· *πότ τῷ Διὸς* εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότνια 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἐλατρεῦετο ἰδιαίτερώς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, πράτα, πρᾶτον πρῶτος, ἡ, ον.

πρόαν (καὶ *πρώαν*), άττ. *πρόην*· τὰ *πρόαν* 15, 15 ἐσχάτως, «τίς προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρώαν βλ. *πρόαν*.

πρῶκες, αἰ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρός 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 *ἀρτίχρους*, «πρωτόχρονδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ράμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθῶδους θάμνου, παλιουρος, «παλιουριά»· ὄνος ἐν *ράμνω*, τό τε *λύχνιον ἐν πρυτανείῳ* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δυναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ροϊκὸς καμπύλος, κυρτός.

ρυθμός: καὶ Ἀυτονόας ῥυθμός αὐτός καὶ ἡ Ἀυτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄττ. *σηκός, μανδρί.*

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄττ. *σίγα.*

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *σίτθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. *σκηνή, καλύβη, παράπηγμα* (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθλήται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σιιάς, ἡ, τέντα, « κιόσκι » ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραυνῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν, υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄττ. *σμήμα, σάπων βρευτός, « ἀναλυτὸ σαπούνη ».*

σπήλυξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι* : ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἱέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὕστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιοεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρυς « σμιχτοφρύδης ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἑπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθεῖαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ·

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλλικος εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἑννέα κληκμίσκων (ἐννεάφωνων), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτάς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίττειν*.

σχῖνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σχῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. *αί*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὸν τὸν στρέμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ταὶ ἀτρακτυλλίδες,, αἱ ἀτρ. (ὁ ἰδέ).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τείνω*.

τεκῶν : ἐξ ὧ (ἄττ. ὄῦ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν 15, 47 ἀφ' οἴου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, **τῆνα**, **τῆνο**, ἐκεῖνος, ἡ, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποίμνιον τοῦ ἡμέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, πολῦτιμος.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω τιμῶ.

τόθεν : ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τῆν θέσιν σου.

τοι 15, 46 σοι, ποιητ. αἰτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. *τί τὸ πλέον ἐξεῖ ; τί θά κερδίση;*

τουτόθε(ν) και **τουτώθεν** ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ **Σικελία** τῆς Τρ. μυελὸς (τὸ ἀγλάισμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἢ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἡλακότης, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρискаιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομινάσκω.

τὺ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὺ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε, αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλώ (τύλος,, κάλος ρόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ ὄστια, τὰ ὄστᾶ.

υδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Υγκάριος ἀπὸ τὰ Ὑγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

υμάρτη αἰολ., ἀττ. ὁμάρτει, συνόδευε.

ὑμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὑμεῖς, ὑμῖν.

ὑπνω 15, 125, ἀττ. ὑπνου· μετὸν ὑπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὑποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὑπομινάσκω, ἀττ. ὑπομινῆσκω ὑπομινάσκω τῶ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμιάς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐγάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγη, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὑποφήτας Μουσάων ποιητῆς.

ὑφίημι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ύφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ή, άττ. *φηγός*, είδος δρυός και ή βάλανος αύτης, ήτις ήτο έδώδιμος.

φαίνω έν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ό έχων λευκόν έν τῷ μετώπῳ· έν 8, 27 ό φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ῶ δοτ. προσωπ.) ύλακτεῖ ιστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτι ταῖς έρίφοις).

φαντί, άττ. *φασί· φασεῖς*, άττ. *φήσεις*.

φείδομαι: τᾶς γαστρος έφειδόμεθα 21, 41 δέν έφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ό Δίνων, ό σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου και τῆς συζύγου του εἶναι ό Θεόκριτος· εἶναι δέ φιλάοιδος ώς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν έρίθων, τῶν έργατίδων, κυρίως τῶν έριουργουσῶν και δῆ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ό έκ τῆς 'Οδυσειας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ή έγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος άγέλης βοῶν· ή γεν -α δωρ. -ου άττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., άττ. *φοροῦσι*.

φορμός, ό, ψάθα.

Φρυγία ύπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εύκτ. άορ. τοῦ φύομαι· μη φύη 15, 94 νά μη δώση ό Θεός νά παρυσιασθῆ· δια τὸ ὅλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φῦκος φύκι και (ώς έν 15, 16) τὸ έξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· έν 15, 71 ή Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νά προσέξη, δια νά μη σχισθῆ τὸ άμπέχονόν της άκόμη περισσότερον.

φύλλα έν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ές τὰ Φύσκω εις τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, και ά, και ή.

χασμέομαι, ἄττ. χασμῶμαι ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ
 παρετήρουν ἀφρηγμένους.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στερία· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ
 κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μετὰ γεν. σημαί-
 νει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι
 ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ.
 ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμμαιρα ἀλξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν)
 μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ οἱ μὲν, καὶ οὗτοι μὲν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐν-
 τοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χρῆμα: τί τὸ χρῆμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χρήσσω, χρῆζω, θέλω.

χρησμός: χρησμός θεσιπίσσα 15, 63, ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρὸς 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονε-
 τικὸς ἄνθρωπος! χρηστὰ ἐνύπνια 21, 29 ὠραῖα ὄνειρα.

χρόνος: χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουσι, ἀργοῦν
 νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χῶμός καὶ ὁ ἐμός.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν πού ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἄντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχῆ· ψυχᾶ δοῦνα 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου
 πρὸς ψυχαγωγίαν· ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἄττ. οῦ, ἀναφ. ἄντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκίων.

ῶδε ἐδῶ (4, 12 - 4, 51 - 15, 33 καὶ ἄλλ.)

ῶθεῦνθ' ὠθεῦνται, ἄττ. ὠθεῦνται.

ῶμες, ἄττ. ὠμεν.

ῶν, ἄττ. οὖν.

ῶν ἴδες (= ἅ εἶδες, ἔλξεις), ῶν (= τούτων, γεν. διαιρ.) εἶπαις κα (δύναται νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς : καλὸν εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς πολλὰ, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ῶξ αἰολ., ὁ ἔξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ῶραν χεῖματος ἢ ἰωδὸς καρῶν 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. ὁ νοῦς : ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα : ἐν ῶρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποίησης τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισται (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρα, ἄττ. ὄρη· ὠρεος, ἄττ. ὄρους· ὠρα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὠραν του· ὠρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς : ὡς κακόν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνῳ 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὺν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Είσαγωγή	5
2. Κείμενον	11
α') Νομείς: Βάττος και Κορύδων	13
β') Συρακόσσαι ἢ Ἀδωνιάζουσα	16
γ') Ἡλακᾶτη	23
δ') Βουκολιασταί: Δάφνις και Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί: Δάφνις και Μενάλκας	28
ς') Ἄλιεις	30
ζ') Ἀἴγναι ἢ Βάκχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ἰέρων	35
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις	37

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐπίσημον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

Ἔκδοσις Ι'. 1965 (VIII) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 25.000 — ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1319/24-8-65

Ἐκτύποισις - Βιβλιοδεσία : *ΙΩ. ΚΑΜΠΑΝΑ Ο.Ε.* - Φιλαδέλφιας 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (ΙΤΥΣΣΕ)

Αθήνα, 1992 - ΤΙΤΛΟΣ - ΑΝΤΙΤΙΤΛΟΣ - ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΚΔΟΣΗΣ
Εκδόσεις - Συμμετοχή - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ Κ.Ε. - Τεχνολογία - ΕΚΔΟΣΗ

